

Siscu Baiges: "A la meva època et feies periodista per acabar amb la dictadura"

26 de Novembre, 2009

CPC

Siscu Baiges (1956) és periodista especialitzat en la informació relacionada amb els temes socials i la solidaritat internacional. Actualment és subdirector del programa *TotsxTots*, de Com Ràdio. També és vicepresident de l'associació 'Solidaritat i Comunicació – SICOM', i el 2008 va rebre el premi Joan Gomis a la seva trajectòria personal com a periodista vinculat al món de la cooperació internacional, premi que concedeixen conjuntament la Fundació per la Pau, Justícia i Pau i les publicacions El Ciervo i Foc Nou. Ha treballat en nombrosos mitjans de comunicació com la revista El Món, El Triangle, El Diari de Barcelona i Ràdio 4, i ha col.laborat en d'altres, com La Vanguardia, l'Avui, Ràdio L'Hospitalet i diverses webs.

26/11/2009 - Marta Narberhaus

El periodista està ben valorat socialment?

A la gent li agraden alguns tipus de periodistes. Un, és el 'periodista heroï', com el corresponsal de guerra conegut. D'altra banda hi ha els 'showmans', que també venen del món del periodisme. Al final ja no saps ben bé qui és periodista i qui no ho és. També compta la valoració dels mitjans. Si es valora un professional pel que li paguen, la sensació és de que ser periodista ja no suposa aquella admiració que representava temps enrera. Deies que eres periodista i semblava que eres qui sap què. Ara, encara hi ha una mica d'això... però molt menys. Penso que molta gent valora els periodistes de la tele però els de la premsa escrita, els veu com a més de segona fila.

A la ràdio se senten molts periodistes?

No hi ha massa diferència entre el diari i la ràdio. La ràdio, abans, es prestava més a la fama, però ara els que eren alguna cosa a la ràdio, volen sortir a la TV. Tampoc no veig massa diferència entre la ràdio i la televisió. Tinc la percepció -potser exagerada- que en el món del periodisme els blocs i Internet estan guanyant cada vegada més terreny... el que passa és que fins ara això no donava quartos.

Per què et vas fer periodista?

Jo vaig estudiar Periodisme perquè hi havia Franco i volia fer la revolució. A la meva època et feies periodista perquè volies acabar amb la dictadura, i ser com els que van fer caure Nixon. El periodisme era de denúncia de les injustícies. Com que hi havia la prohibició de fer manifestacions, i coaccions de les llibertats més bàsiques, ho vivies molt directament. És el que passa ara a l'Afganistan o a l'Iran.

Quina és la principal diferència entre llavors i ara?

L'avantatge de ser periodista ara és que tens a l'abast eines com Internet. Quan jo em jubili m'ho passaré bé igual, perquè tindrè el meu bloc, continuaré fent de periodista.

Què cal per ser un bon periodista?

Jo crec que és bo estudiar i, sobretot, fer pràctiques. La teoria sempre m'ha fet una mica de (*fa una ganyota*)... Perquè trobes gent que t'explica coses sense haver-les viscut, com professors de ràdio que mai han fet ràdio. Tot i això, de l'experiència dels altres sempre se'n pot aprendre alguna cosa. També hi ha uns principis, que són els de la veritat i de la objectivitat, que en teoria no s'haurien de contravenir, però els mitjans ens enganyen: els diaris, per exemple, quan diuen que són independents.

El periodista es jubilarà becat?

No. Però es jubilarà mal pagat. El que sí crec és que és possible que molts periodistes actuals vagin derivant cap a altres activitats. Ara has de fer de periodista si t'agrada. Per aprendre, conèixer, descobrir, veure món... però per guanyar un sou, és difícil. Jo tinc la teoria que de la mateixa manera que els Estats ens paguen l'educació o la salut, arribarà el dia en què també et pagaran la casa i el menjar.

Val la pena treballar per quatre duros?

Crec que sí, però no fins al punt de sentir-se excessivament explotat. Tal com estan les coses has d'agafar el que sigui. Tot i que també depèn de la teva ideologia, o fins a quin punt t'importa. No sé si els joves d'ara tenen molta ideologia...

Quin consell donaries a un jove periodista?

Tinc certa por a donar a consells, sempre m'ha semblat -no presumptuós- però sí arriscat. Suposo que li recomanaria que fos bona gent, bona persona, honrat amb la seva feina. Que no fos massa ambiciós, o ambiciós sí però no a base de donar cops de colze als altres. I que els diners tampoc no ho són tot.

Què es el que més t'agrada de la teva feina?

Xafardejar i conèixer coses. Jo feia informació política i va arribar un dia que em vaig avorrir, perquè sempre eren els mateixos 'tios' i les mateixes coses. La democràcia ja estava consolidada i els debats polítics s'eternitzaven. I em vaig passar al món de la cooperació internacional i les ONG's. Tot i això, tinc la mirada una mica esbiaixada perquè gairebé sempre he treballat per mitjans públics.

La societat vol uns mitjans públics?

Crec molt en els mitjans de comunicació com a servei públic. Si l'únic valor de la informació és fer diners, el show, l'espectacle, cadascú escombrarà cap a casa seva. Hi ha d'haver un sector públic en comunicació i -si és possible- que no existeixi en funció del color del partit que controla aquella administració. Mitjans que facin pedagogia.

Què trobes a faltar als mitjans actuals?

El que fèiem nosaltres fa anys, que era el periodisme d'investigació. Però amb entusiasme, perquè a vegades trobes periodisme d'investigació però molt teledirigit ideològicament. Potser per les dinàmiques actuals ara s'investiga poc. En quant a contingut tots els diaris són iguals. Hi ha poca diversitat als mitjans.

Un exemple de periodisme de qualitat.

La Contra de La Vanguardia sol estar bé, o la de El Periódico. També em sol agradar bastant la secció internacional de El Mundo -que no sé si és de fiar o no- hi trobes coses insòlites. M'agrada retallar els articles d'opinió, de diferents mitjans, alguns més que altres. Compro El País per tradició, i el Público perquè hi trobo articles de gent més 'radical', del sector més solidari.